Gent al carrer

J.-L. CAROD-ROVIRA

POLÍTIC I ESCRIPTOR

Tot va ple de les revoltes populars en el món àrab, mentre s'arraïma la gent en places cèntriques i emblemàtiques, dia i nit. Sense por, homes i dones surten al carrer per dir prou a una situació política insostenible que ha permès sistemes autoritaris, sense separació de poders, una situació generalitzada de corrupció per part dels cercles reduïts que remenen les cireres i l'encariment constant del cost de la vida, de dècades ençà.

Internet, impensable fa quatre dies, ha estat l'instrument de la revolta, ha servit per convocar concentracions, transmetre missatges polítics i facilitar al món imatges que els règims respectius es neguen a emetre en les seves televisions. Han trobat, arreu, una xarxa espontània de complicitats anònimes que han multiplicat la difusió d'una realitat que es pretenia amagar o esmorteir. Els joves, usuaris principals de les xarxes socials, n'han esdevingut el motor fonamental de comunicació.

Règims que semblaven d'una solidesa inqüestionable, destinacions turístiques habituals dels països occidentals i que disposaven de l'ajut o el silenci de les potències democràtiques més importants, s'esberlaven com un castell de sorra. Justament s'ha tornat a demostrar que el que és més rígid és, precisament, el que es trenca amb més facilitat. A cop de Facebook, Twitter, SMS o e-mail, algun totpoderós cap d'estat ha hagut de tocar pirandó o bé ja enllesteix les maletes per fer-ho. L'exèrcit virtual d'internet ha aconseguit de neutralitzar els tancs al carrer i l'armament més sofisticat, sostingut per professionals uniformats.

En els governs dels països àrabs, ningú no té les coses gaire clares, sobretot perquè ningú no hauria dit mai que la cosa començés a Tunis o bé a Egipte, mentre a Jordània, al Iemen, a Algèria i al Marroc prenen precaucions amb algun gest simbòlic, no fos cas... A Tunis, els Ben Ali havien saquejat, sense manies, un país amb vocació democràtica, tolerant en matèria de culte i on les dones havien guanyat una visualització social inimaginable en altres llocs. Incomprensiblement, el partit del tal Ali formava part de la Internacional Socialista! A Egipte, amb 30 anys en estat d'excepció, el president hi designa els directors dels diaris, el govern intervé en els nomenaments acadèmics i judicials, mentre que dones, cristians i bahaistes són discriminats.

A Jordània el rei pot dissoldre el Parlament i el govern sempre que li vingui de gust, mentre que criticar la família reial és un delicte. A l'Aràbia Saudita, els partits hi són prohibits, no hi ha llibertat de culte fora de l'islam, ni llibertat de reunió ni d'associació, i les dones no poden conduir-hi vehicles. Als Emirats Àrabs Units, s'hi dicten sentències de flagel·lació en cas d'adulteri i el 80% de la població, que és estrangera, no té reconegut cap dret laboral bàsic. Al Líban és delicte parlar malament de Síria! A l'Iran s'apliquen penes de flagel·lació, lapidació, amputació i forca, al costat d'execucions juvenils, i també es condemnen a mort els iranians que canviïn de religió i abandonin l'islam. A més, les dones no hi obtenen el passaport sense el permís del marit o d'un altre home.

Els governs del països àrabs no tenen les coses clares, sobretot perquè ningú no hauria dit mai que la cosa començés a Tunis o el Caire

La Unió Europea, els Estats Units, el Canadà, Austràlia i el Japó hauran de revisar la seva política tradicional de silenci, complicitat o ajuda directa a totes les màfies governamentals, amb la seva patuleia corresponent, que treuen benefici particular del posicionament tan poc democràtic dels països democràtics. Els interessos econòmics d'empreses privades poderoses, raons geoestratègiques a la regió o el simple fet dissuasiu davant possibles immigracions no poden pesar més que el respecte als drets bàsics de les persones i dels pobles.

Tinc tota la simpatia per aquesta gent que viu la joia de la llibertat i té l'esperança immediata de canviar les coses. Ells han tret un milió de persones al carrer per aconseguir-ho, en una població que supera els 80 milions d'habitants. Els desitjo més sort que Catalunya, que amb 7,5 milions d'habitants, en va treure un milió i mig i no va passar res.